

## **Punkt 6 - Grunnlaget for uenigheten og begrunnelse for mitt krav**

Jeg påstår at retten reverserer eksisterende løsning, slik at far har foreldreansvaret alene, barnet bor fast hos far, og mor har alminnelig samvær med en ukedag, annen hver helg og annen hver ferie.

Bakgrunnen er at barnet idag opplever omsorgssvikt ved at mor ikke ivaretar barnets beste, spesielt hva angår trygghet, samvær med begge foreldre, øvrig familie, fast relasjon barnehage/venner og ikke minst et stabilt og harmonisk hjem uten daglig fysisk og psykisk avstraffelse.

Det er vedlagt omfattende dokumentasjon til denne stevningen med anerkjent forskning på feltet. Verdens fremste forskning på feltet er ikke norsk, og jeg vedlegger fakta fra USA, Danmark og EU. Vår kultur er imidlertid ikke mye annerledes når det gjelder barn og forelder rollen så denne dokumentasjonen er således relevant for denne saken. Grunnen til behovet for dokumentasjon er at det har vært mange i Norge som feilaktig har basert seg på såkalt «Status Quo» - løsninger, altså antagelsen om at eksisterende løsninger er til barns beste. Jeg har selv snakket med en norsk dommerfullmektig som trodde dette, og vedkommende omtalte «Status Quo» prinsippet som om det var vanlig og riktig. Som det fremgår av vedlagt dokumentasjon er dette direkte feil, og Status Quo er absolutt til skade for barn all den stund de blir fratrukket samvær med en forelder. I slike tilfeller viser dokumentasjon tydelig at det beste for barn da er å la barnet være utelukkende med den fremmedgjorte forelderen i en periode før den andre så gjeninnføres gradvis. Jeg har også dokumentert 2 eks. av DVD'en «The best interests of the Child» med Dr. Warren Farrell, en av verdens fremste eksperter på hva som er best for barn ved samværsbrudd, og jeg håper retten med denne dokumentasjonen får et så riktig bilde av hva som er viktig i denne saken som mulig. Jeg ønsker med den samlede dokumentasjonen å påvirke retten til å ta en mest mulig riktig beslutning om barnets beste basert på kjent forskning fremfor gamle myter og stereotypier som jeg vet ofte går i menns disfavør. Nå viser altså omfattende og valid forskning at virkeligheten er helt motsatt - barn har det aller best med foreldre som er sammen. Dernest klarer barn seg best om foreldrene samarbeider god - og dernest med far alene. Den statistisk sett suverent farligste løsningen for et barn er å bo med en enslig mor, ref. vedlegg 7 del 3, side 3.

Mor har siden fødselen flyttet hele 4 ganger; Bærum - Oslo - Bærum - samt at hun i Mai 2010 dro på 14 dagers ferie til USA - hvor hun så uten varsel overhodet hverken til familie, barnehage eller andre- ble værende uten at barnet fikk ta farvel med søsken, far eller venner - og har nå vært 1,5 år i Miami- et sted hvor barnet ikke kan språket, ikke kjenner noen, med en mor som ikke tilbyr stabilitet- og uten økonomi til å overleve uten stadige lån og gaver fra familie, kjærester og andre. Når mor kommer tilbake til Norge vil hun være i en økonomisk svært vanskelig situasjon, uten jobb, bolig, bil, penger osv. Det henvises videre til vedlagte bekymringsmelding levert Barnevernet i Asker v/ Paul Joakim Karlsen 15/3 2011. Barnevernets jurist kikket på bestemmelsene og fant at de ikke hadde mandat etter Barnevernloven til å intervensjonere før barnet er fysisk i Norge - og anbefalte stevning til retten, som med dette inngis. Barnevernet lovet videre bistand når barnet er tilbake. Mor lovet at barnet kommer hjem sammen med mor i månedskiftet mai/juni d.å. - men det viser seg å være nok en løgn og tilbakekomst er fortsatt uvis. Det er viktig å ha en rettsavgjørelse klar som sikrer barnets beste for å unngå ytterligere vansker og skader for barnet. En rask rettsavgjørelse vil gjøre det mulig å benytte Haag-konvensjonen for å hente barnet utenlands om hun forsøker å bortføre det igjen.

Far leverte stevning til Asker og Bærum tingrett 2. mai 2011, men denne er avvist da de ikke klarte å forkynde stevningen da brev kom i retur fra hennes adresse på Snarøya. Videre undersøkelser har vist at hun nå har registrert adresse i Akersveien 21 i Oslo - og etter Norsk Lov er det da riktig å anse at hun har verneting i Oslo, all den stund hun har folkeregistrert adresse der, hun har sitt arbeide der, hennes møbler er lagret i Oslo, og all hennes familie er i Oslo. Hun opplyser at brev sendt til Akerveien blir åpnet og innholdet formidlet, evt. videresendt av hennes ex-kjæreste / arbeidsgiver Eric Rebeyrol. Det er forøvrig også mulig å ringe henne på hennes amerikanske mobiltelefon - så jeg håper virkelig at Oslo tingrett formår å få politiet ved Stevnekontoret til å få istand en forkynding - vi snakker om et lite barn som det blir begått grove overgrep mot - og det er ikke ønskelig at mor skal kunne undra seg en rettsak ved å ikke ta imot post, all den stund hun er lett å få tak i. Mor har ingen offisiell jobb eller bosted i USA, ikke lovlig opphold - og det er derfor riktig å føre saken i Norge. Hun har nylig opplyst at hun drøyer hjemkomst til Norge så lenge hun klarer for å utsette det hun antar er et dårlig resultat for sin fortsatte samværssabotasje i denne rettsaken. Det er på min side ønskelig å bruke denne rettsaken til å enten tvinge henne til å komme hjem med barnet, eller få en gyldig kjennelse om foreldreansvar så jeg kan hente barnet i USA.

Far ser verdien av, og garanterer fremover å legge tilrette for, at barnet har nær kontakt med både far, mor og øvrig familie, noe som i snart 5 år har vist seg ikke mulig når mor har forvaltet ansvaret alene. Det vises forøvrig til dokumentasjonen som forteller at 90% av samværssabotasje er begått av mødre, og det er derfor lite trolig at far vil skade barnet på samme måte. Far er i et stabilt arbeidsforhold, har bodd i egen bolig i Asker fra 2004 - og er stabilt samboende med en sykepleier som far har kjent fra 2007. Far har ressurser og mulighet til tilpasset arbeidstid og plass i barnehage i Asker som vil gi barnet et bedre liv med økt samlet foreldrekontakt, stabil bosituasjon, god økonomi, nærmere tilknytning til sin lillebror, besteforeldre på begge sider og sin far - og i tråd med sin egen mening, selv om barnet pt. er for liten til at egen mening kan tillegges for stor vekt. Det fremholdes allikevel at barnet ved nesten alle samtaler via Skype - senest lørdag 30. april forteller at det «Hater Miami», «Liker Norge» «Vil ikke bo her for alltid», «Vil ikke bo hos mamma». Utskrift av samtalen er vedlagt stevningen, med link til opptaket i sin helhet.

Jeg ber om at det subsidiært idømmes at min påstand gjøres gjeldende frem til full rettssak kan avholdes når mor kommer hjem til Norge samt at mor må levere fra seg barnets pass umiddelbart når barnet kommer tilbake til Norge - det er sannsynlig at mor tar barnet bort fra landet påny, når hun får vite at det kommer en rettsak om foreldreansvar, bosted og samvær.

Far og mor har ikke vært gift eller samboende. Før fødsel møttes far og mor for å underskrive «Erkjennelse av farskap» hvor foreldrene sammen gir melding om farskap og foreldreansvar. Mor lurte her far ved å late som om hun var enig i både farskap og delt foreldreansvar - før hun med overlegg kun skrev under på øverste del av skjemaet før det ble levert i skranken hos NAV Frogner. Dette skjemet er vedlagt - og det fremgår her at mor har fylt i skjemaet med egen håndskrift, underskrevet et sted - og unnlatt den siste.

Mor og far har for det meste ikke klart å samarbeide godt om barnets beste, idet mor har brukt sitt foreldreansvar alene til å overkjøre alle fars meninger om barnets beste. For å skåne barnet mest mulig fra foreldrekonflikten har far etter råd fra advokat valgt å være 100% ettergivende og føyelig, og ikke gjøre noe for å øke konflikten. Selv når mor 2 ganger har fysisk angrepet og slått far har valget vært å ikke f.eks. politianmelde. (For ordens skyld - og selvsagt heller ikke gjengjeldt.) Videre, etter råd fra advokat har far utsatt

rettsak for å ikke skade barnet indirekte ved å stresse mor så lenge barnet var lite og avhengig av mor. Det er fars antagelse at mors sviktende omsorgsevne ble kompensert av at hun hadde tilgang til barnets far med så lavt konfliktnivå som mulig - samt at mor hadde støtte i sin ekskjæreste og også sin egen mor i det daglige - dette går på både økonomi og hjelp til praktiske gjøremål og barnepass. Ved å ta barnet uten varsel ut av Norge, og med dette mister de begge det sikkerhetsnettet som mor og barnet hadde når de var i Norge - er etter fars mening en så grovt manglende evne til å se barnets beste at det ikke lenger kan forsvares å avvende - nå er det tydelig for far at barnets beste er å få trygghet, stabile rammer og tilknytning til sin familie. Dette er kun mulig å få til hvis det er far som har ansvar og myndighet til å ta de beslutningene som er til barnets beste. En ansatt i barnevernet i Bærum som har fått innblikk i saken uttalte i april 2011: «dette er klar omsorgssvikt». (Hun siktet da til det mor uttaler som sitat 2 nederst på denne siden, hvor hun ikke setter barnets beste først)

Far vil samarbeide tett med Barnevernet når barnet og mor kommer tilbake, og far har også fått tilbud om hjelp fra Familievernkontoret ved psykolog Grethe Strand Rolfsen til å gjennomføre konfliktfrie samtaler med mor, om det viser seg at mor ikke klarer å lage avtaler om samvær og praktiske ting for barnet.

I sum vil fars påstand medføre at barnet får ivaretatt sitt beste på alle måter, og han skal i dette ha et godt og utstrakt forhold til sin mor også - hovedforskjellen er at retten ved å ta fars påstand til følge, sikrer at mor ikke lenger kan ta de store og viktige avgjørelsene som erfaringen viser at hun ikke tar til barnets beste.

Det siteres fra mor 1: «Jeg gidder ikke å sitte å råtne bort på Snarøya, for en feil jeg har gjort for 4 år siden» (altså å få barnet, min anmerkning)

Det siteres fra mor 2: «Å dra til USA var noe jeg hadde lyst til å gjøre, og da må det bli noe sacrifice - og da ble det sånn at Liam betaler den prisen - det er barn som skal tilpasse seg foreldrene, ikke foreldrene som skal tilpasse seg barna.»

Nå på ettersommeren har igjen kontakt med barnet vært vanskelig i få istand da det virker som om mor rakner mer og mer - hun jobber nå svart hver dag for å få penger til mat, hun har ikke lenger internetttilknytning, så samvær over Skype skjer nå f.eks. sist fredag 19. august per telefon midt i en gågate utenfor en kafe hvor de hadde gratis trådløst internett.

Siden saken omhandler rettighetene til et 100% norskt barn som har det dårlig og blir merkbart dårligere for hver uke han ikke får adekvat omsorg av en syk mor, ber saksøker instendig retten å behandle denne saken både så raskt som mulig, men også å skjære igjennom eventuelle strategier mor bruker for å sabotere retten. Siste runde med Asker og Bærum Tingrett strandet ved at advokaten hennes hevdet å ikke «ha saken» hennes - og at hun hadde skiftet adresse til Oslo. Det er å forvente at mor vil fortsette å forsøke slike strategier.